

τῶν πόλεων... εἰς τὴν μεμακρυσμένην καὶ γόνιμον γῆν τῆς Ἀνατολῆς... εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἡπειρον... ἐκεῖ θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω εὐτυχῆς μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ νὰ κατορθώσω τι καλὸν ὑπὲρ τῶν ὁμοίων μου, βέβαιος ὅτι θὰ πορίζωμαι τὴν ἀγαθὰ εἰς τὰς ἀνάγκας ἡμῶν, ἐκτός τοῦ μικροῦ εἰσοδήματος, ὅπερ σχεδὸν μοὶ εἶνε ἀνωφελὲς ἐνταῦθα.

Ἐν τῷ βίῳ, ὃν οὕτω προδιαγράφω ἐμαυτῷ, διαβλέπω τὸν ἔρωτα, τὴν γαλήνην, τὴν ὑγείαν, τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀσχολίας ἀληθοῦς χριστιανοῦ.

Ὅποτον δὲ μέλλον με ἀναμένει ἐὰν παραδεχθῶ τὴν γνώμην τῶν φίλων μου καὶ μείνω ἐνταῦθα;

Ἐργασία, ἐξ ἧς ἀπηύδῃσα καὶ ἀπεγοητεύθην, διότι πρὸ πολλοῦ ἔπαυσα νὰ τὴν σέβομαι.

Κακεντρέχειαι κατὰ τῆς συζύγου μου, αἵτινες θὰ τὴν σπαράττωσι καὶ θὰ τὴν ἐξευτελίζωσιν.

Ἐὰν δὲν εἶχον νὰ σκεφθῶ ἢ μόνον περὶ ἐμοῦ ἤθελον περιφρονῇ καὶ τὰς χειρίστας ἐπινοήσεις τῶν κακεντρεχῶν.

Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σκεφθῶ καὶ τὴν Μέρσην μου... Τὴν Μέρσην, ἣν ἀγαπῶ πλέον τῆς ζωῆς μου.

Αἱ γυναῖκες, ἀσθενῆ πλάσματα... δὲν ζῶσιν ἢ ἐκ τῆς περὶ αὐτῶν δοξασίας τῶν ἄλλων.

Ἐδέχθην ἤδη μίαν προειδοποίησιν καὶ γνωρίζω τί μέλλει νὰ ὑποφέρῃ ἡ σύζυγός μου ἐκ τῶν «φίλων μου»... Ὁ Θεὸς ἂς μοὶ συγχωρήσῃ ὅτι τόσον ἀτόπως μετεχειρίσθην τὴν λέξιν ταύτην.

Θὰ τὴν ἀφήσω λοιπὸν ἐκτεθειμένην ἀστόργως εἰς νέας τοιαύτας θανάσιμους πικρίας; Καὶ τοῦτο ἐκ πόθου ὅπως ἐπαναρχίσω ἐκ νέου στάδιον, τοῦ ὁποίου πρὸ ἱκανοῦ χρόνου δὲν ἐκτιμῶ τὴν ἀνταμοιβήν;

Ὅχι.

Ἀμφότεροι θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς... ἐλευθεροί...!

Ὁ Θεὸς εἶνε πολυεύσπλαγχνος, ἡ φύσις εἶνε τρυφερὰ, ὁ ἔρως εἶνε εἰλικρινὴς εἰς τὸν Νέον Κόσμον ἐπίσης ὅπως καὶ εἰς τὸν Παλαιόν.

Λοιπὸν! Θὰ ζήσωμεν εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἐν ἔτει 1856, ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον συχνάζοντων ὁδῶν τῆς Παλαιᾶς Μασσαλίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αἱ κυβερνητικαὶ ἀναστατώσεις δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνατάμει τὴν πόλιν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νομάρχου δὲ Μπωά. Ἡ τέως αὐτοκρατορικὴ ὁδός, νῦν δὲ τῆς Δημοκρατίας, δὲν εἶχεν ἔτι

διχάσει τὴν πόλιν· τότε ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Μασσαλία, ἥτις τὴν σήμερον δὲν ζῇ πλέον.

Εἶχε πολλὴν ζωηρότητα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ ὀλίγοι τῶν διαβατῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐλησμόνουν νὰ ρίψουν βλέμμα ἐντὸς ἐμπορικῷ καταστήματος, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Τὸ ἐμπορικὸν τοῦτο κατάστημα δὲν εἶχε τι ἐκτακτὸν ἐλκῦον τὴν προσοχὴν· ἦτο ἀπλὸν ρωποπώλειον, πολλοὺς ὅμως ἔχον τοὺς θαμῶνας. Ὅ,τι τις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἦτο νεανίς, ἐκτάκτου καλλονῆς, ἡ ὠραία Μαριὼν, ἡ ὠραία ρωποπώλης, ὅπως τὴν ἀπεκάλουν ἀδιακρίτως ἐν τῇ συνοικίᾳ.

Ἡ Μαριὼν ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐμπορικῷ ἐκείνου καταστήματος. Ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ ἡ ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος καλλονὴ τῆς ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐπισύρῃ τὰ βλέμματα ὅλων τῶν διαβατῶν. Πολλοὶ εὗρισκον πρόφασιν ὅπως διέλθωσι διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ ρίψωσιν ἐν βλέμμα ἐντὸς τοῦ καταστήματος τοῦ πατρὸς τῆς νεανίδος. Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς πρὸς τὸ κάλλος τῆς περιποιήσεις, ἡ ὠραία Μαριὼν ἔμενε ψυχρὰ εἰς τὰ βλέμματα, τὰ μευδιάματα καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας συχνότατα ἐλάμβανεν ὑπὸ ἐρωτολήπτων, οὓς κατέθελε καὶ ἐμάγειεν ἡ χάρις καὶ ἡ ὠραιότης αὐτῆς. Ἡ ὑπόληψις τῆς κόρης ἦτο ὑπεράνω πάσης ὑποψίας, ἡ δὲ ζηλοτυπία τῶν γειτόνων οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ κακολογίαν κατὰ τῆς φρονήσεώς της.

Ἡ Μαριὼν, πάντοτε ἐντὸς τοῦ καταστήματος εὗρισκομένη, ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συνήθη οἰκειὰκὰ ἔργα, ἐδοῦναι τὸν πατέρα της εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ἐφαίνετο ἀγνοοῦσα τὴν πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς λατρείαν.

Μεταξὺ τῶν μᾶλλον συχνάζοντων ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικῷ καταστήματος τοῦ κυρίου Μαριὼν, οἱ γείτονες παρετήρησαν νέηλύν τινα φαινόμενον ξένον τοῦ τόπου. Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἀνεκάλυψαν καὶ ἄλλο τι ἔτι. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἡ ὠραία νεανίς, ἥτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀφανὴς ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἤρχισε νὰ φαίνεται, εἰ καὶ ἐπ' ὀλίγον, εἰς τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ. Καὶ ἄλλο προσέτι παρετήρησαν. Ἡ κόρη ἴστατο ἐνίοτε εἰς τὴν θύραν, τοῦτο δὲ συνέβαινεν ὁσάκις ὁ νέος διήρχετο ἐκεῖθεν τυχαίως.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, ἐπὶ τέλους, τὸ πρᾶγμα ἐπροχώρησε πολὺ· ὁ νέος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα, ἀντήλλαξε μείδιμα μετὰ τῆς ὠραίας Μαριὼν καὶ συνωμίλησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ ἀπουσίαζε κατὰ τύχην. Ἐφώνησαν τότε αἱ κακολόγοι μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ ὁ πατὴρ ἔμαθε τὰ πάντα.

Ἡ Μαριὼν εἶχεν ἀπολέσει τὴν μητέρα της καὶ οὐδένα ἄλλον φίλον εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τὸν πατέρα της, ὅστις τὴν ἐλάτρευεν. Οὗτος, μαθὼν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου, ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυγατέρα του.

Αἱ ἀπαντήσεις τῆς νεανίδος ἦσαν βραχεῖαι. Ἠγάπα; Τὸ ἠγνόει. Εἶχε διακρίνει αὐτὸν τὸν νέον μεταξὺ ὅλων τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς της. Εἶχεν ἔλθει ἐπὶ τῇ προφάσει ν' ἀγοράσῃ τι· ἐμειδίασεν εἰσερχόμενος, αὕτη δὲ τῷ ἀντεμειδίασεν ἐν πάσῃ τῇ ἀθωότητι. Ἄλλ' ὁ πατὴρ τῆς Μαριὼν, ἀνὴρ πεπειραμένος τῶν τοῦ κόσμου, ἐνόησε παρευθὺς καὶ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ὀριστικὸν τι μέτρον.

Τὴν ἐπύριον, ἀφ' οὗ ἀπεμάκρυνε τὴν κόρην του, ἀνέμενε τὸν νέον, ὅστις ἦλθε πράγματι· ὁ πατὴρ τότε παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ παύσῃ τὰς ἐπισκέψεις, αἵτινες ἠδύνατο νὰ κηλιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς θυγατρὸς του. Ὡς πάντες οἱ ἐρῶντες, ὁ νέος πτοηθεὶς ἐψέλλισε λέξεις τινὰς καὶ ἀπῆλθε.

Παρήλθον ἡμέραι τινές, χωρὶς ὁ νέος νὰ ἐπιφανῇ, τὸ δὲ δροσερὸν τῆς ὠραίας Μαριὼν χρῶμα τοῦ προσώπου της ἐξηφανίσθη.

Καθ' ἐκάστην ἐφαίνετο ὡς κεκμηκυῖα, ἄοριστος δὲ λύπη καὶ θλίψις ἀνεξήγητος κατελάμβανεν αὐτήν. Ὁ πατὴρ τῆς ἀνήσυχος τὴν ἠρώτησε τί εἶχε.

— Τίποτε, πατέρα μου, ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ἥς ἡ ὑγεία ἐφθινεν ὁσημέραι.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ ὑπώπτευσεν καὶ παρετήρησεν ἐν σιγῇ.

Πρώϊαν τινὰ περετήρησεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἀνεσκίρτησεν, ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα. Ἠκολούθησε τὸ βλέμμα της καὶ εἶδε τὸν νέον διαβαίνοντα.

Ὅ,τι ἦτο ὑποψία, ἐγένετο βεβαιότης· ἡ Μαριὼν ἠγάπα τὸν νέον.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἐξῆλθε καὶ παρηκολούθησε τὸν νέον, ὅστις ἄμα τὸν εἶδεν, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ρωποπώλης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά του· ἦτο περιφροντής.

Εἶχε λάβει πληροφορίας περὶ τοῦ νέου.

Ὁ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἀγαπώμενος ἦτο νεαρὸς ἀντεισαγγελεύς, μόλις εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, ἀρτίως διορισθεὶς ἐν Μασσαλίᾳ. Ἐκαλεῖτο Γεώργιος Περνελὲν καὶ ἀνῆκεν εἰς πλουσιωτάτην οἰκογένειαν τοῦ Δελφινάτου.

Βεβαίως, νέος τοιαύτης κοινωνικῆς θέσεως δὲν ἠθελε ποτε νυμφευθῇ τὴν κόρην ρωποπώλου, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦτο αὕτη. Αἱ δὲ πληροφορίες τοῦ ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ὁ Γεώργιος Περνελὲν εἶχε σπουδάσει τὰ νομικὰ μετ' ἀρκετὰς καλὰς ἐξετάσεις ἐν Παρισίοις, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ θέσιν ἀντεισαγγελέως ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σηκουάνα· ἀλλ' ἡ οἰκογένειά του εἶχε προτιμήσῃ τὴν Μασσαλίαν, ἐπειδὴ ἦτο ἀποκατεστημένη εἰς τὸ Δελφινάτον καὶ εἶχεν ἐν αὐτῷ πολλὰ κτήματα.

Ὁ Γεώργιος, ὑπακούσας εἰς τὰς θελήσεις τῆς οἰκογενείας του, ἦλθεν εἰς Μασσαλίαν, εἶχε δὲ φθάσει πρὸ ὀλίγου, ὅτε κατὰ πρῶτον διῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Παρετήρησε τὴν ὠραίαν ρωποπώλιν, ἥτις τόσον πολὺ τῷ ἤρρεσεν, ὥστε τὴν ἠγάπησεν.

Ἡ νεάνις εἶχε παρατηρήσει καὶ αὐτὴ τὸν νεαρὸν λειτουργὸν τῆς Θέμιδος, καί, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εὗρεν αὐτὸν ἄξιον ἑαυτῆς.

Ὁ Γεώργιος ἐνόησεν ὅτι ἡγάπατο καὶ ἐπειράθη νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς κόρης· ὅθεν μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ὠφελθῆναι ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρωποπωλεῖον καὶ ὡμολόγησε τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν νεάνίδα. Ἡ ὠραία Μαριὼν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Γεώργιον, χωρὶς οὐδὲ τὸ ὄνομά του νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ, ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ἀκούουσα τὸν νέον ὁμιλοῦντα, μὴ ἀπαντῶσα εἰμὴ διὰ λέξεων μονοσυλλάβων καὶ ἐπιφωνημάτων, ἐρυθριῶσα καὶ ὠχρίῶσα ἀλληλοδιαδόχως. Ἡ συνέντευξις αὕτη διήρκεσεν ἐπ' ὀλίγον· ἡ νέα κόρη συνερχομένη ἀνέκραξεν :

— Ὁ πατήρ μου ! ἀν σὰς ἔβλεπε ! φύγετε, φύγετε, κύριε !

Δὲν ἦτο τοῦτο ὁμολογία ἔρωτος, ὁμολογία ἀγνῆς νεάνιδος ;

Ὁ Γεώργιος τὸ ἐνόησε καὶ ἀπῆλθεν ἀποθέσας ἐρωτικὸν φίλημα ἐπὶ τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ροδαλῆς χειρὸς τῆς ὠραίας Μαριὼν.

Ὁ πατήρ, μετὰ μικρὸν ἐπνευθὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἔμαθε σὰ συμβάντα καὶ ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Διὸ καλέσας κατ' ἰδίαν τὴν θυγατέρα του, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἀγαπᾷς τὸν Γεώργιον Περνελέν !

Ἡ νεάνις ἠτένισε τὸν πατέρα της μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀ ! λοιπὸν οὐτε τὸ ὄνομά του δὲν σοῦ εἶπε ;

Ἡ Μαριὼν ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασεν ἐν ταῦτῳ.

— Λοιπὸν ! ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα.

— Πατέρα μου ! ἐψέλλισεν ἡ κόρη, καὶ ἐρρίθη εἰς τοὺς πόδας του.

Ὁ ἔμπορος, λίαν συγκινημένος, ἡγείρε τὴν θυγατέρα του, τὴν ἐκάθισε πλυσίον του καὶ τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ἡπιωτέρας :

— Μαριὼν, παιδί μου, ἀγαπᾷς ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖς νὰ ὑπανδρευθῇς, καὶ ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ σὲ ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Ἡ νεάνις κατελήθη ὑπὸ λυγμῶν Ὁ πατήρ ἐξηκολούθησεν :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος κληρονόμος πλουσίας οἰκογενείας· εἶνε ξένος καὶ κατέχει θέσιν, ἡ ὁποία καθόλου δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸ ἐπάγγελμά μου. Ὁ κύριος Γεώργιος Περνελέν, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ, εἶνε ἀντεισαγγελεὺς εἰς τὴν πόλιν μας. Καταλαμβάνεις τῶρα διατί δὲν θὰ σὲ ὑπανδρευθῇ ποτέ ;

Ἡ Μαριὼν ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησεν.

Παρήλθον ἡμέραι τινές, χωρὶς ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ ν' ἀναφέρωσι τι πλεον, δι' ὅσα συνέβησαν. Ἀλλ' ἡ ὠραία Μαριὼν εἶχε τραπῇ εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὁ ρωποπώλης ἐλυπεῖτο σφόδρα διὰ τὰς θλίψεις τῆς κόρης του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος Περνελέν εἶχε μάθει ὅτι ὁ πατήρ τῆς νεάνιδος εἶχε ζητήσῃ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἐνόησε τὸν σκοπὸν του.

Ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν ὠραίαν Μαριὼν. Δι' ὅλης τῆς ζωότητος τῶν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν του παρεδόθη εἰς τὸν ἔρωτά του, καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του πρὸς ἐκείνην, ἣν ἡγάπα.

Ἀποῦ ἐσκέφθη ἐφ' ἱκανὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, παρasyρόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτός του, ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἔμπορον τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ νὰ τῷ ἐκθέσῃ τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ὁ Γεώργιος, ἀδυνατῶν νὰ μένῃ ἐπὶ πλεον, μακρὰν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡγάπα, δὲν ἠθέλησεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πατρὸς τῆς Μαριὼν.

Ἡ ἀφίξις τοῦ νέου ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν. Ἡ ὠραία Μαριὼν ἠγέθη ἐν τάχει ἐκ τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἐκάθητο, ὅ δ' ἔμπορος ἀνεσκήρτισε καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν θέσιν του, μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ.

Συνελθὼν ἐπὶ τέλους ἐνευσεν εἰς τὴν Μαριὼν ν' ἀπομακρυνθῇ, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ εἶπε ψυχρῶς :

— Τί θέλετε, κύριε ;

Ὁ Γεώργιος ἦτο προητοιμασμένος διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὥστε ἀπεκρίθη σαφῶς :

— Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα θυγατέρα σας καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της.

— Ἀλλὰ...

Χωρὶς νὰ φκνῇ ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ πατρὸς, ὁ νεανίας ἐξηκολούθησε ταχέως :

— Ὁνομάζομαι Γεώργιος Περνελέν, εἰμαι ἀντεισαγγελεὺς ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἔχω ἀρκετὴν περιουσίαν, ὥστε νὰ καταστήσω εὐτυχῇ, ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῶ.

— Γνωρίζω ὅλα αὐτά, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ πατήρ τῆς Μαριὼν.

Ὁ νεανίας ὠπισθοδρόμησε βήματά τινα, θεωρῶν ἐκπληκτος τὸν πατέρα τῆς ἐρωμένης του.

— Σεῖς ;...

— Μάλιστα, ὅλα αὐτά δὲν εἶνε ἀρκετὰ, διὰ νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν περιποιεῖτε εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, μὲ τὸν γάμον αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ θέλω ἡ συνομιλία αὕτη νὰ παύσῃ.

Καὶ ὁ κύριος Μαριὼν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τὸν νεαρὸν ἀντεισαγγελέα, ὅλως ἐκπληκτον, προσεκλινάτο ἐνώπιον του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά του.

Ὁ Γεώργιος, πάντῃ ἐνεὸς, ἔμεινε στιγμὰς τινὰς προσηλωμένος εἰς τὴν ὁδὸν πρὶν ἢ συνέλθῃ. Ἐπειτα, παρατηρήσας ὅτι περιέργως τὸν ἔβλεπον, ἔφυγεν ἐσπευσμένως.

Ἡ λύπη τοῦ νέου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος· ἡγάπα εἰλικρινῶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐντίμου ἔμπορου, καὶ ἐν τῇ ἀγνότητι τοῦ ἔρωτός του, ἐν μόνον ἐσυλλογίσθη, νὰ νυμφευθῇ τὴν ὠραίαν Νίαν Μαριὼν. Ἐνόμιζεν ὁ Γεώργιος ὅτι ἡ αἵτησίς του ἠθέλε παρὰ τα γαίην ἀποδεκτὴ· διότι καὶ θέσιν ἐπίζηλον ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατεῖχε, συνάμα δὲ καὶ μεγάλης περιουσίας ἦτο κάτοχος.

Τὸ ἀτύχημα λοιπὸν, ὅπερ τὸν ἐπληττεν, ἠσθάνθη τόσῳ περισσότερον, ὅσῳ δὲν τὸ προσέδοκα. Ἡ ἀρνησις τοῦ πατρὸς τῆς Νίνας, ἀντὶ νὰ ψυχράνῃ τὸ πάθος τοῦ Περνελέν, ἠῤῥησεν αὐτὸ ἔτι μάλλον.

Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Γεώργιος ἐσκέρθη τίνι τρόπῳ νὰ ἴδῃ τὴν νεάνίδα καὶ τῇ ὁμιλήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ πρὸ πάντων ὅπως τὴν διαβεβαίωσῃ περὶ τῆς ἀγνότητος τῶν αἰσθημάτων του.

Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ κύριος Μαριὼν δὲν ἔμεινεν ἀδρανής.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νεαροῦ ἀντεισαγγελέως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ καταστήματός του καὶ πλησιάζας τὴν κόρην του, εἶπεν αὐτῇ :

— Ἐλα, Νίνα, νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇς.

Ἡ δυστυχὴς νεάνις ἐρμηνεύσασα κατ' ἀρέσκειαν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ πατήρ ἐνόησε τοῦτο καὶ ἐστέναξεν.

— Νίνα μου, εἶπε, πρέπει νὰ μὲ ἀφίσῃς.

Ἡ νεάνις ἐρυθριῶσα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις, προσποιούμενος ὅτι οὐδὲν ἠννόει, ἐξηκολούθησεν :

— Ἀπόψε μάλιστα θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Αἰξ· ὥστε ἐτοίμασε γρήγορα τὰ πράγματά σου, διότι ὀλίγος μόνον καιρὸς σοῦ μένει.

— Διὰ τὸ Αἰξ ! Ἀπόψε ! ἀπεκρίθη μηχανικῶς ἡ ὠραία Μαριὼν, ἀφίνουσα τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της.

— Ναί, ἡ θεία σου ἡ Λουίζα σὲ θέλει· εἶχα λησμονήσῃ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἐπιστολήν της.

— Καὶ διατί, πατέρα, μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀφίσω τὸ κατάστημά ;

— Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν θείαν σου· γνωρίζεις πόσον ἡ ἀδελφὴ μου σὲ ἀγαπᾷ καὶ ...

— Ἀλλὰ, πατέρα, διὰ σὰς ποῖος θὰ φροντίζῃ ;

— Παιδί ! ἐψιθύρισε ὁ ἔμπορος.

— Καὶ διατί μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀναχωρήσω τόσον γρήγορα ;

— Διότι ... διότι ... εἶνε ἀνάγκη.

— Τί θέλετε νὰ πῇτε μ' αὐτό ;

— Ἡ θεία σου εἶνε ὀλίγον ἀσθενής. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ εἶπω διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω ... Τέλος ... ἀπεφάσισα νὰ ...

— Μὲ ἀπατᾷς, πατέρα. Ἡ θεία μου δὲν εἶνε ἀσθενής· δὲν μὲ ζητεῖ· ἔχεις ἄλλον λόγον διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃς τόσον γρήγορα !

Πᾶσαι αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν τὸν πατέρα. Οὗτος ἐπὶ τέλους ἀπήντησεν ἀποτόμως :

— Καὶ ἂν ἔχω καὶ ἄλλον λόγον!... Τί σέ μέλει; Δὲν εἰμαι πλέον πατέρα σου; "Ελα, ὑπάκουσε· ἐντός δύο ὥρων θ' ἀναχωρήσεις ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν.

Ἡ Νίνα δὲν ἀπεκρίθη· ἐνόησεν.

Ἐγνώριζε τὸ ἀδυσώπητον τοῦ χαρὰ-κτῆρος τοῦ πατρὸς της, καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβάλλῃ οὗτος γνώμην, ὅσον καὶ ἂν ἡγάπα τὴν θυγατέρα του.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ὑποκύψασα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἐτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώρησιν.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ἡ ὥραία Μαριὼν ἀνεχώρει ἐκ Μασσαλίας, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα της, προσπαθοῦσα νὰ περιστείλῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα τὴν ἀπέπνιγον.

Ἄλλ' ὅτε ἔμεινε μόνη ἐν τῇ ἀμαξῇ ἀνελύθη ἐλευθέρως εἰς θρήνους.

— "Ω! μὲ ἀγαπᾷ! ἔλεγε ψιθυρίζουσα διὰ φωνῆς διακεκομμένης ὑπὸ λυγρῶν, τὸ αἰσθάνομαι· εἰμαι βεβαία δι' αὐτό· ἄλλως τε ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μ' ἐδίωκεν ἐκ Μασσαλίας. Ἀλλὰ θὰ δυνηθῇ νὰ μ' ἐπανεύρῃ ὁ Γεώργιος!

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Γεώργιος ἀπέφυγε νὰ διέλθῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἀλλ' ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ εἰδήσεις περὶ ἑαυτοῦ εἰς τὴν φίλην του, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτήν, ἣν ἔστειλε διὰ καταλλήλου ἀνθρώπου.

Ὁ ἀποσταλὴς ἐπιστρέψας ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Γεώργιον τὰ συμβάντα τῆς χθές, ὅτι δηλαδὴ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Μασσαλίας ἡ Νίνα καὶ ἐγνωστοποίησεν αὐτῇ τὴν νέαν κατοικίαν τῆς κόρης.

Ἡ νέα αὕτη συμφορὰ κατέβαλε τὸν νεαρὸν ἀντεισαγγελέα.

Εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν πατρικὴν θέλησιν ἰσχυρῶς καὶ πεισματωδῶς ἀντισταμένην εἰς τὸν ἔρωτά του.

Μὴ δυνάμενος νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀδυσώπητου τούτου πατρὸς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ φροντίσῃ περὶ τῆς πατρικῆς συγκαταθέσεως καὶ νὰ μεταβάλλῃ εἰς σχέσεις ἀθεμίτους τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον μικρὸν πρότερον ἐπεθύμει νὰ νομιμοποιήσῃ. Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὃν εἶχε μεταχειρισθῇ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς πρώτης ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς, ἐπεφορτίσθη νῦν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου νὰ μεταβῇ εἰς Αἰξ, ὅπως ἴδῃ τὴν Νίναν καὶ ἐγχειρίσῃ πρὸς αὐτὴν νέαν ἐπιστολὴν. Συγχρόνως δέ, ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἔλαβεν ὅλα τὰ καταλλήλα μέτρα, ὅπως πείσῃ τὸν κύριον Μαριὼν ὅτι ἦτο πάντῃ ἀποτεταρρημένος, ἕνεκα τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς τῶν προτάσεών του.

Ὅλα συνέβησαν κατ' εὐχὴν.

Ἡ ὥραία Μαριὼν ἡγάπα τὸν Γεώργιον· τὸν ἀνέμενε, διότι καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἀγνότητι τοῦ ἔρωτός της, παρεδίδοτο ὁλόκληρος πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της.

Τὰ δύο νεαρὰ πλάσματα ἠνώθησαν διὰ τοῦ ἔρωτος, λησμονήσαντα τὸν κόσμον!

Παραδεδομένα ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των, ἔζων ἀμέριμνα περὶ τοῦ

μέλλοντος, ἐνασχολούμενα εἰς μόνον τὸν ἔρωτά των.

Ὁ Γεώργιος ἔμενεν ἐν Μασσαλίᾳ ὅσον χρόνον ἀπῆτουν αἱ ὑποθέσεις του· τὸν ἐπὶ λοιπὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἦτο ἐλεύθερος, διήρχετο εἰς Αἰξ.

Ἡ θεία τῆς ὥραιας Νίνας, γυνὴ καλοκάγαθος, ὑπέθαλπε καὶ ἐπροστάτευε τὸν ἔρωτα τῶν δύο νέων.

Ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἤρρεσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς αὐτὴν καὶ κατέκτησεν ὅλας αὐτῆς τὰς συμπαθείας. Συνεΐθισε δὲ ἡ ἐνάρετος γραία νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῇ τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς ὥραιας Νίνας, καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἔπαυεν ὑποχάπων τὴν ἰδέαν ταύτην· ἄλλως τε δὲ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ νυμφευθῇ ἐκείνην, ἣν εἶχεν ἀποπλανήσει.

Ὁσᾶκις ἐπανεβλέπε τὴν Νίναν του, τῇ ὠμίλει περὶ τῶν σχεδίων τοῦ μέλλοντός των, καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν εἶχε φθάσει εἰς Αἰξ, ἡ νεανίς ἐρρίφθη καταπόρφυρος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἑραστοῦ της καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς του· ἦτο μήτηρ.

Ὁ Γεώργιος ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς· ἔσφιγγεν ἐρωτικώτερα εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν νεάνίδα καὶ ἀνενέωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὅρους του περὶ τοῦ μέλλοντος γάμου των.

Τὴν ἐπαύριον, τῇ ὄντι, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγραψεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἐγνωστοποίησεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐρωτικὰς του σχέσεις καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῇ ἐκείνην, ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν καταστήσῃ πατέρα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Γεώργιος Περνελὲν προήγετο εἰς εἰσαγγελέα ἐν Βαλενσιένῃ, συγχρόνως δὲ ἔλαβεν ὀριστικὴν διαταγὴν νὰ μεταβῇ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν νέαν του θέσιν.

Καταπλαγείς ἐπὶ τῇ συμβάντι τούτῳ, ὁ Γεώργιος ἔδραμε πάραυτα εἰς Αἰξ.

Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατῴκει ἡ ἐρωμένη του, δὲν εὗρεν αὐτόθι ἢ μόνον τὴν θείαν, ἥτις τῇ εἶπε μειδιδῶσα:

— Αἰ! διεσκηδάσατε καλὰ; Ἡ Νίνα εἶνε εὐχαριστημένη αὐταῖς ταῖς τρεῖς ἡμέραις;

— Ἡ Νίνα!... μὰ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε; Σεῖς γνωρίζετε ὅτι ἔχω ὀκτὼ ἡμέρας νὰ τὴν ἴδω.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἠτένισεν ἔκθαμβος τὸν νέον, εἶτα δὲ ἐρώνησεν:

— Ἀλλὰ προχθὲς δὲν ἐστείλατε καὶ τὴν ἐπήρατε ἀπ' ἐδῶ;

— Ἐγώ;

— Ναι, σεῖς. Ἐνας ἡλικιωμένος, ἦλθεν ἐδῶ μὲ μίαν ἐπιστολὴν σας.

— Ἐγὼ δὲν ἔγραψα καμμίαν ἐπιστολὴν, δὲν ἔστειλα κανένα ἐδῶ καὶ δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια μοῦ λέγετε.

Ἡ θεία ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Νίνα, παιδί μου, τί ἔγινες; Ἀχ! ποῦ νὰ εἶνε!... Μὰ, κύριε Γεώργιε, πρέπει νὰ τὴν εὗρωμεν. Κα-

λὲ δὲν ἐστείλατε σεῖς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖ-πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

Ἀχ! Νίνα, παιδί μου, κόρη μου...

Ὁ Γεώργιος, εἰ καὶ καταβληθεὶς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ἀπαισίας ταύτης εἰδήσεως, ὅτι εὗρίσκετο ἐν κινδύνῳ ἡ μνηστή του, συνήλθεν ὅμως εἰς ἑαυτὸν μετ' ὀλίγον καὶ πρῶτον μὲν ἐπαρηγόρησε τὴν θείαν διὰ τὴν θέσιν τῆς ἀνεψίᾶς της, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα, κατόπιν δὲ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ αὐτὴν ἀνακριτικῶς, ὅπως μάθῃ πάσας τὰς λεπτομερείας.

— Ἀς ἴδωμεν, λοιπόν· ἡ Νίνα σας δὲν εὗρίσκεται εἰς κίνδυνον, εἰμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Εἴθε! εἶπεν ἡ θεία.

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, τώρα ἀμέσως θὰ τὴν εὗρωμεν.

— Μάλιστα, μάλιστα, θὰ τὴν εὗρετε, διότι εἰσθε ἰσχυροί. Τί θὰ εἶπῃ ὁ πατήρας της, ὁ ὁποῖος μοῦ τὴν ἐνεπιστεύθη, ἐὰν ἐχάνετο ἡ κόρη του;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἀκούσατέ με λοιπὸν προσεκτικῶς καὶ ἀπαντήσατε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ θεία τῆς Νίνας Μαριὼν.

— Πότε ἦλθαν ἐδῶ νὰ ζητήσουν τὴν Νίναν.

— Προχθὲς.

— Ποίαν ὥραν.

— Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωῒ.

— Ποῖος ἦλθε; πῶς ἦτον ἐνδυμένος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; καὶ τί σὰς εἶπεν;

— Ἦτο ἡλικιωμένος... ὡς ἐξήντα χρόνων... εἶχε γένεια... ἐφοροῦσε ἄλλα φορέματα, διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια συνειθίζου ἐδῶ. Αὐτὸ μάλιστα μοῦ φάνηκε παράξενο.

Ἀκούσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὁ νέος ὠχρίασε. Διέκοψε δὲ τὴν θείαν, εἰπὼν αὐτῇ:

— Δὲν ἐφοροῦσε ἓνα σουρτουκο ἀπὸ κόκκινο βελουδο, πανταλόνι ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα, ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἔως τὰ γόνατα καὶ σκουφὸν κόκκινον εἰς τὸ κεφάλι;

— Μάλιστα, μάλιστα· εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν.

— Αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐφοβούμην! ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος.

Ἡ θεία ἐξηκολούθησεν:

— Κρατοῦσε ἓνα γράμμα εἰς τὸ χέρι διὰ τὴν Νίναν. Τῆς τὸ ἔδωκα· αὕτη ἐφώναξε: «Μπα!... Ὁ Γεώργιος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν»· ἐπῆγε νὰ περάσῃ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸ Γαρδάν· μὲ παρακαλεῖ νὰ ὑπάγῳ νὰ τὸν εὗρω καὶ μοῦ στέλλει τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ. Ἡ Νίνα ἐνδύθηκε μὲ χαρὰ καὶ ἀνεχώρησε.

— Πολὺ καλὰ, κυρία, θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τὴν εὗρω, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀποχαιρετίσας τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα.

Ὁ νεανίας ἀναχωρήσας ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκίας, βλέμμα μεστὸν θλίψεως, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἐννοήσει. Ἡ μετάθεσις του εἰς πόλιν τόσῳ ἀπομεμακρυσμένην τῆς Μασσαλίας, ἡ διαταγὴ τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα, ἀνευ ἀναβολῆς, πάντα ταῦτα γενόμενα σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν του αἵτησιν περὶ γάμου, ἦτο πρόδηλον ὅτι ἦσαν συνέπεια τῆς αἰτήσεως ταύτης. Οὐ μόνον δὲ ἐπὶ πᾶσι τ' ἀποτελέσματα ταῦτα, ἀλλὰ συνάμα ἠθέλησαν νὰ καταστρέψωσι καὶ τὰ αἵτια τῆς αἰτήσεως ταύτης. Ἡθέλησαν ν' ἀρπάσωσι τὴν κόρην, ἵνα τὴν ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο διατεθειμένος νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του. Ὁ Γεώργιος ἐγίνωσκε καλῶς τὸν αὐστηρὸν χαρακτήρα τῶν γονέων του καὶ ὑπέστη τὰς συνεπειὰς του, μ' ὅλον ὅτι ἦτο μονογενής.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ πατρικὴ θέλησις ἦτο ἀκαμπτος, ἐγίνωσκε τὰ ἰσχυρὰ μέσα τῆς ἐνεργείας, ἅτινα ἐκέκτειτο ὁ πατήρ του καὶ δὲν ἠγνόει ὅτι οὗτος ἠδυνήθη ἐν βραχεὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ υἱοῦ του ἐκ Μασσαλίας διὰ τοῦ προδιδασμοῦ αὐτοῦ ὡς εἰσαγγελέως ἐν Βαλενσιένῃ.

Προδήλως ἡ αἵτησις τῆς ἀδείας τοῦ γάμου διήγειρε τὴν πατρικὴν ὀργήν· ἐνῷ μετέθετον τὸν Γεώργιον εἰς τὸ ἄκρον τῆς Γαλλίας, ἐξηφάνιζον συγχρόνως διὰ παντός τὴν ὥραϊαν Νίαν. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀποσταλέντος ἀνθρώπου, ἐδείκνυν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ γέρον ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας, ὅστις εἶχεν ἀναθρέψῃ τὸν Γεώργιον, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν οἰκογένειαν Περνελέν, ἰδίως εἰς τὸν πατέρα τοῦ νέου ἀντισταγγελέως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὑπόνοιαι αὗται ἦσαν βάσιμοι, ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ὑποκύβῃ· ἐγίνωσκε καλῶς τὸν πατέρα του, ὥστε ἦτο πεπεισμένος ὅτι δὲν ἠθελε λάβει παρ' αὐτοῦ οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τοῦ μέρους, ἐνθα εὐρίσκετο ἡ Νίνα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην· ἀλλ' ἐπίσης ἦτο βέβαιον ὅτι οὐδὲν κακὸν ἦθελον πράξει εἰς τὴν νεάνίδα.

Ἐσυλλογίζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὴν νέαν του θέσιν, ἢ, νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἔδιδε δείγματα ὑπακοῆς καὶ διετῆρει θέσιν λίαν ἐπιζήλον, ἔχρυσαν καὶ ἀνωτέραν προαγωγὴν· ἐν τῇ δευτέρᾳ κατέστρεψε τὸ σταδίον του καὶ τὸ μέλλον του.

Ἰσως ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς γενναιοφροσύνης του δὲν ἠθελε διστάσει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δευτέραν σκέψιν· καὶ ἂν ἡ Νίνα ἦτο παροῦσα, πιθανότατα ἠθελε δώσει τὴν παραίτησίν του. Ἀλλ' αὕτη δὲν ἦτο πλέον εἰς Αἴξ.

Θὰ τὴν ἐπανεβλεπε ποτὲ; Μόνος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν πατρικὴν θέλησιν.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτύχῃ πληροφορίας τινὰς ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθα ἠδύνατο νὰ εὐρίσκηται ἡ Νίνα, καὶ πρὸς τοῦτο, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς Μασσαλίαν, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Αἴξ εἰσαγγελέως, ὅστις εὐθύς, ὡς εἶδεν αὐτὸν εἰσερχόμενον ἐν τῷ γραφείῳ του, τῷ εἶπε μειδιών :

— Μαντεύω, ἀγαπητὲ συνάδελφε, τὴν αἰτίαν ἢ ὁποία σὲ φέρει ἐνταῦθα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος τὸν παρετῆρει ἐκπληκτος, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξηκολούθησεν :

— Ἐρχεσθε νὰ μὲ παρακαλέσετε νὰ σὲ δώσω πληροφορίας ἐπὶ τῆς γενομένης προχθὲς ἀρπαγῆς νεανίδος τινος. Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς Μασσαλίαν, ν' ἀποχαιρετίσῃτε τοὺς φίλους σας καὶ νὰ μεταβῇτε εἰς Βαλενσιένῃν, κατὰ τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάβετε. Βραδύτερον, εἴμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μ' εὐχαριστήσετε διὰ τὴν συμβουλὴν μου ταύτην.

Ὁ Γεώργιος, χωρὶς νὰ εἴπη τι, ἀπεχαιρέτισε τὸν εἰσαγγελέα καὶ βαθέως τεθλιμμένος ἐπέστρεψεν εἰς Μασσαλίαν, ἀμέσως δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Δικαστικὸς τις κλητὴρ τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν, ἣν ἔλαβε τρέμων· εἶχεν ἀναγνώρισει τὸν χαρακτήρα τῆς γραφῆς τοῦ πατρός του.

Ἐσχίσε τὸν φάκελλον μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐξήγαγε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

«Γιέ μου,

»Αἱ πράξεις τοῦ πατρός μόνον ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του δικαιολογούνται· πάντοτε περὶ τοῦ συμφέροντος σου φροντίζω καὶ περὶ αὐτοῦ μέχρι τοῦ θανάτου μου θὰ μεριμνῶ.

»Μοὶ ἀπηύθυνες αἵτησιν τοιαύτης φύσεως, ὥστε μόνον διὰ πράξεως ἠδυνήμην ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτήν. Μὴ λησμονεῖς, υἱέ μου, ὅτι ἐγώ, μόνος φύλαξ τῶν συμφερόντων σου, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω ἐκείνην, ἥτις θὰ γένη σύμφερός σου ἐν τῷ βίῳ. Ἐθεώρησα τὴν αἵτησίν σου ὡς πρᾶξιν ἀπλῆς ἀπερσκειψίας, εὐκολώτατα διορθουμένην, διότι θὰ ἦτο πολὺ λυπηρὸν νὰ θυσιάσῃς τὴν λαμπράν σου τύχην. χάριν νεανικῆς ἐρωτοτροπίας.

»Ἐνηργησα καὶ διωρίσθης εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ δικαστῇ τῆς Βαλενσιέννης· ὡς βλέπεις, οὗτος εἶνε προδιδασμός, ὅστις ταχέως θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς ὑψηλότεραν ἔτι θέσιν. Δύνασαι νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Μασσαλίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνησυχίας, ἐπειδὴ τὸ ἀπαχθὲν ἐξ Αἴξ πρόσωπον οὐδένα διατρέχει κίνδυνον. Τούναντιον, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀνακοινώσω, ἔλαβον ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα, ἵνα μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὴν νεάνίδα ταύτην, ἥτις τώρα δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ πατρί της.

»Τελευτῶν τὴν παροῦσαν, σὲ προτρέπω νὰ μὴ περαθῇς νὰ ζητήσῃς πληροφορίας περὶ αὐτῆς, ἅς ἄλλως τε, δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ συλλέξῃς.

»Ὁ πατήρ σου

•Μάξιμος Περνελέν•

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἡ ἐπιστολὴ διέφυγε τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ἐπεσεν εἰτα ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ του, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Τέλος ἠγέρθη, ἤγειρε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔθηκεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου του.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀνεχώρησεν ἐκ Μασσαλίας διὰ Βαλενσιένῃν. Ἐν ἔτος δὲ μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη, τῇ ὑποδείξει τοῦ πατρός του, πλουσίαν κληρονόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν, ὑπὸ τὰς ἐξῆς τιμὰς :

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλμά, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γρὺν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντινῆς Σαβρὰν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 1.40 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τερζίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζία Ἀριθμὸς 43, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 1.40 — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.40 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.40 — Ἀφρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐξομαδῆς, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθή, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.40 — Ἡ Μοσχομάζα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοινωνικὸν μυθιστόρημα Κ. Ρουσσουπόλου δρ. 5.50 — Ἡ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφύρου Σαμαρτζίδου (ἐκδόσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπώλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἀκρον τοῦ Ὠρέος, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρικούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνια δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀήστάρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μετ' 3 μεσορροστῶν, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ ἔκδοσιν ἑτῇ (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωδριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡρώων καὶ εἰκόνων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφαί, ἡθικὸν διήγημα δρ. 1.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφειῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 1.40 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Δυστυχούς, ἥτοι Βίος τῶν Νέων Τέκνων, μυθιστορῶν ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 1.60 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πύλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Τὰ Ἐγκλήματα καὶ τὰ Ὁργία τῶν Παπῶν (τόμοι 2) μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ δρ. 4.40 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγέματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Ἡ Μυστὴ τοῦ Λάμερμαρ, ὑπὸ Οὐάλλτερ Σκῶττ δρ. 3.70 — Αἱ Ρωστίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενισμός ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριένζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Βαλεντινὴ, ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, ὑπὸ Βίκτορος Οὐγγῶ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — Ἡ Γυνὴ μετὰ τὸ Βελούδιον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70.